

PŘÍŠTÍNĚ
VLNA WAVE

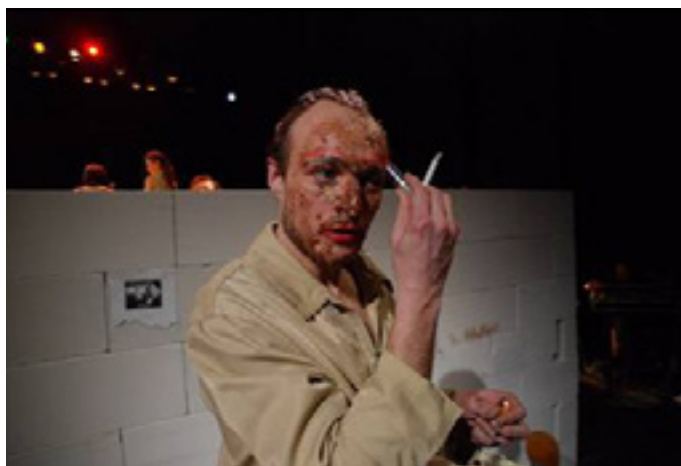
TSU

NA
津波

MI

5

ZPRAVODAJ 20. ROČNÍKU SETKÁNÍ DIVADELNÍ, HUDEBNÍ, TANEČNÍ, LITERÁRNÍ, VÝTVARNÉ A JINÉ ALTERNATIVY
PRAHA PARDUBICE BRNO

Kabaret Ivan Blatný

Kabaret Hašek

Tony D.

Divadlo Gočár

PÁTEK 4. 10.
Studio Hrdinů
DEN POCT

**20:00 Velký sál – M. O. Štědroň: Udílení Poct festivalu
...příští vlna/next wave...**

Slavnostní udílení Poct festivalu, tentokrát pod taktovkou Miloše Orsona Štědroňe, uvádí Jiří Štrébl. Objeví se songy z Kabaretu Ivan Blatný, Kabaret Hašek, Tony D. a Divadlo Gočár.

ŽIVÁ HUDBA: Pavel Fiedler – saxofon, Jan Švamberg – bicí, M.O.Š. – klavír. **VYSTUPUJÍ:** Alena Bazalová, Jiří N. Jelínek, Eva Velická.

21:30 Velký sál – Koncert Iamme Candlewick

Iamme Candlewick se věnuje hudbě od útlého dětství, své zásadní hudební zkušenosti ale získala především v posledních letech na cestách po celém světě. To se odráží i v konceptu jejího debutového alba I am you: „Celý projekt připomíná cestovní deník a reflektuje poslední dva roky mého

života, které jsem strávila na cestách světem vnějším i vnitřním. Teče v něm řeka Ganga, zuří sněhová bouře u hranic Kanady, voní čerstvě posekané pole na jihu Evropy, já se v něm někdy schovávám pod palmou a jindy běžím strání a vždycky potkávám spřízněné duše a učím se žít.“

Písníčkářka vstoupila do obecnějšího povědomí svým koncertním vystoupením na pražském magistrátě, kdy přítomným zastupitelům zazpívala požadavky na změnu pravidel pro pouliční umění (tzv. busking) v hlavním městě. „Princípem pouličního hraní je moment, ve kterém se právě nacházíte. Stojíte na ulici všanc počasí, městu a momentální náladě kolemjdoucích i sebe sama a snažíte se něco sdělit. Mně se na hraní na ulici nejvíc líbí motiv tuláctví a hledačství,“ říká Iamme. Spolu s kolegy z iniciativy Buskerville se jí pak v minulém roce opravdu podařilo podmínky pro pražské buskery změnit a přiblížit tak naši metropoli světovým standartům.

DJ's Rádia 1 až do rána

...PŘÍŠTÍ VLNA/NEXT WAVE... VEŘEJNĚ VYSLOVUJE POCTY 2012

Po Nině Vangeli (2003), Tatjaně Lazorčákové a Janu Roubalovi (2004), Vlastě Smolákové (2005), Josefu Kovalčukovi (2006), Ondřeji Cihlářovi (2007), Michale Pohořelé (2008), Petru Minaříkovi s Pavlem Řehoříkem (2009), Vojtěchu Varyšovi (2010), Bořivoji Srbovi (2011) a Petru Vášovi (2012) v kategorii

PUBLIKAČNÍ ČIN ROKU JANU DVOŘÁKOVÍ

za soustavné sledování a publikační mapování české nezávislé divadelní scény ve svém nakladatelství Pražská scéna, jež letos oslavuje 20 let své existence. Za tu dobu vydal desítky titulů, v nichž zachytil podstatné fenomény českého divadla po roce 1989 – a to jak monografiemi zásadních režisérů Petra Lébla, Jana A. Pitínského, Jana Nebeského a Vladimíra Morávka, tak v českém prostředí ojedinělými publikacemi a ročenkami věnovanými aktuálním divadelním trendům a osobnostem. Vedle toho se ale věnuje i historickému zpracování dosud nezmapovaných předlistopadových fenoménů, především Pražské 5, ale i netradičnímu divadlu na Moravě a Slezsku nebo významným režisérům – ve své době – divadelního okraje Evě Tálské, Janu Schmidovi, Josefu Kroftovi, Karlu Křížovi či Ivanu Rajmontovi, kteří i v temných dobách normalizačních dokázali vytvářet živé, svobodné, kreativní divadlo. Podstatný prostor věnuje též divadelní teorii a managementu a v neposlední řadě i českým loutkářům, především z okruhu královéhradeckého Divadla Drak, což dokládá právě vydaná kniha Miloslava Klímy věnovaná Studiu Beseda.

Po Martinu Heřmanu Frysovi (2003), Ridině Ahmedové (2004), Kabaretu Caligula (2005), Johaně Švarcové (2006), Pavlu Smolárikovi (2007), Janu Mockovi (2008), Jánú Mikušovi (2009), Jindřišce Křivánkové (2010), Divadlu D'EPOG (2011) a Jane Kozubkové (2012) v kategorii

OBJEV ROKU IAMME CANDLEWICK

představitelce takzvané buskerské kultury, tedy umění provozovanému ve veřejném prostoru, především na ulicích a náměstích měst. Ač se pohybuje především na poli hudby, je svým multikulturním přístupem, celosvětovým rozhledem a schopností díky internetu shánět finanční podporu pro své projekty i mimo obvyklé grantové mechanismy inspirativní i české nezávislé divadelní scéně. Její, ve vlastním nákladu (právě za finanční podpory fanoušků alternativní kultury oslovenými internetem) vydané CD I am You patří k vrcholům letošní hudební produkce u nás.

Po Jiřím Dobešovi a Zdeňku Závodném (2003), Občanském sdružení MOTUS (2004), Petru Bergmannovi (2005), Divadle Continuo (2006), Romanu Černíkovi a Evě Ichové (2007), Frantovi Sádromi a Tomáši Lorenzu Zdenkovi (2008), Janu Horákovi (2009) Davidu Mírkovi (2010), doc. PhDr. Stanislavu Bohadloví (2011) a Jiřímu Sulženkovi s Davidem Kašparem (2012) v kategorii

PRODUCENTSKÝ POČIN ROKU EWANU MCLARENOVI A OBČANSKÉMU SDRUŽENÍ MEZERY

za završení pětiletého cyklu Cesty energie, který byl letos ukončen projektem Ropa inscenovaným v rámci festivalu ... příští vlna/next wave... v industriálním prostředí Automatických mlýnů v Pardubicích. V rámci Cest energie vznikly od roku 2009 čtyři samostatné inscenační celky věnované postupně uhlí (inscenace Zdař Bůh! v ostravském dole Michal, 2009), vodě (Voda v Ekotechnickém muzeu v Praze-Bubenči, 2010), uranu (Uran v bunkru Drnov u Slaného, 2011) a ropě. Režisér a hlavní umělecký arbitř cyklu Miroslav Bambušek v nich se svým produkčním a inscenačním týmem, který zahrnoval řadu osobností české nezávislé scény (hudebníky Vladimíra Franze, Romana Zacha a Jakuba Kudláče, výtvarníky Zuzanu Krejzkovou, Andreu Královou, Janu Prekovou a Petra Matásku, dramatičku Ivu Volánkovou, režiséra Davida Czesaného a performery Tomáše Dastlíka, Janusze Klimszu, Tomáše Bambušku, Pasi Mäkeläho, Jana Lepšika, Přemysla Bureše, Marii Spurnou, Jindřišku Křivánkovou, Lucii Roznětínskou, Jana Hofmana, MC Kocha, Phillipa Schenkera, Miloslava Königa, Janu Kozubkovou, Michala Marka, Tomáše Turka, Halku Třešňákovou, Martina Fingera, Leoše Nohu, Jakuba Čermáka a Richarda Němce), vytvořil ojedinělé pásmo odkrývající nejen minulost a přítomnost čerpání těchto energetických zdrojů, ale především otevírající dosud nezhojené a často tragické osudy, bolesti a jizvy české krajiny a české společnosti.

Po Tereze Georgievové (2003), Jiřím Jelínkovi (2004), Viliamu Dočolomanském (2005), Miroslavu Bambuškoví (2006), Jiřím Adámkovi (2007), Janu Komárkovi (2008), Rostislavu Novákovi jr. (2009), Petru Boháčovi (2010), Adamu Halašovi (2011) a Miloši Orsonu Štědroňovi (2012) v kategorii

OSOBNOST ROKU PETRU MACHÁČKOVÍ

zakladateli, vedoucím, hlavnímu autorovi a režisérovi pražského Divadla Kámen, které letos oslavilo 15 let své existence. Za tu dobu vytvořil Petr Macháček svébytný styl činoherního

divadla založeného na přísné stylizaci a přesné formě, jež na jevišti přenáší modernistické principy minimalismu, a to jak v rovině textové tak hudební, výtvarné a především herecké. Divadlo Kámen existuje téměř zcela mimo pozornost nezávislého divadelního hnutí u nás, přesto je jeho činnost a práce jedním z vrcholů českého divadelního experimentu, který teprve čeká na své opravdové objevení, respekt a zmapování. Jako první pokus o zanechání výraznější stopy v českém divadelním prostředí lze považovat právě vydanou publikaci Divadlo Kámen 1998–2012, již soubor připravil vlastními silami a nákladem a pokřtil ve svém karlínském sídle první den letošní ...příští vlny/next wave... Letošní rok lze navíc považovat v činnosti Divadla Kámen jako přelomový, neboť poprvé s ním spolupracoval hostující režisér – Martin J. Švejda, který s ním připravil inscenaci Výchled na řeku Labe.

Po Stefánii Thórs (2003), souborech Vosto5 (2004) a Krepsko (2005), Howardu Lotkerovi (2006), Viktorii Čermákové (2007), Petru Lantovi (2008), souboru Depresivní děti touží po penězích (2009), Janu Mockovi, Janu Hofmanovi a tvůrčímu týmu FKK (2010), Jiřím Sozanském (2011), Vilému a Lence Faltýnkovým (2012) v kategorii

PROJEKT ROKU SKUPINĚ SPITFIRE COMPANY

za inscenaci Antiwords, již v české předpremiéře uvedla v létě na festivalu Nultý bod a ve světové předpremiéře minulý týden na festivalu Mutual Inspirations ve Washingtonu. Režisér Petr Boháč spolu s performerkami Miřenkou Čechovou a Jindřiškou Křivánkovou převedli Havlovu hru Audience do jazyka fyzického a výtvarného divadla s prvky improvizované klauniády. Nenechali se svázat slovy a realiiemi Havlova absurdního dialogu, zaujala je „stojatost“ a bezvýchodnost situace, v níž se obě postavy hry nacházejí, a uviděli v ní groteskně vypouklé souvislosti s povahou české společnosti a jejími společenskými, politickými a kulturními ikonami. Jak napsala Marie Reslová v Hospodářských novinách: „Za slovy objevili existenciální úzkost sublimovanou do rituálů pивní kultury. S nadsázkou by se dalo říct, že ve Václavu Havlovi našli kus Samuela Becketta.“ Jako podstatný výtvarný prvek použili velké hlavy od sochařky Pauliny Skavové, jež sloužily i v jejich performanci **Procesy 10 / 48 / 7830**, již v roce 2011 uvedli v rámci festivalu ...příští vlna/Next wave... v prostorách Vrchního soudu v Praze a jež byla věnovaná soudnímu řízení v červnu 1950 s Miladou Horákovou a dalšími dvanácti obžalovanými ve vykonstruovaném monstprocesu v komunistickém Československu. Performanci Antiwords bude možné zhlédnout poslední den pražské části letošní ...příští vlny/next wave... ve čtvrtek 10. 10. v prostoru Teatra NoD/Roxy.

A zejména – po profesoru Ivanu Vyskočilovi (2003), profesoru Bořivoji Srbovi (2004), doc. PhDr. Janě Pilátové (2005), doc. Evě Kröschlové (2006), doc. Václavu Martincovi (2007), režisérce Evě Tálské (2008), prof. Janu Schmidovi (2009), prof. Ctiboru Turbovi (2010), Arnoštu Goldflamovi (2011) a fotografu Bohdanu Holomíčkoví (2012) – veřejně vyslovujeme poctu osobnosti, již nazýváme

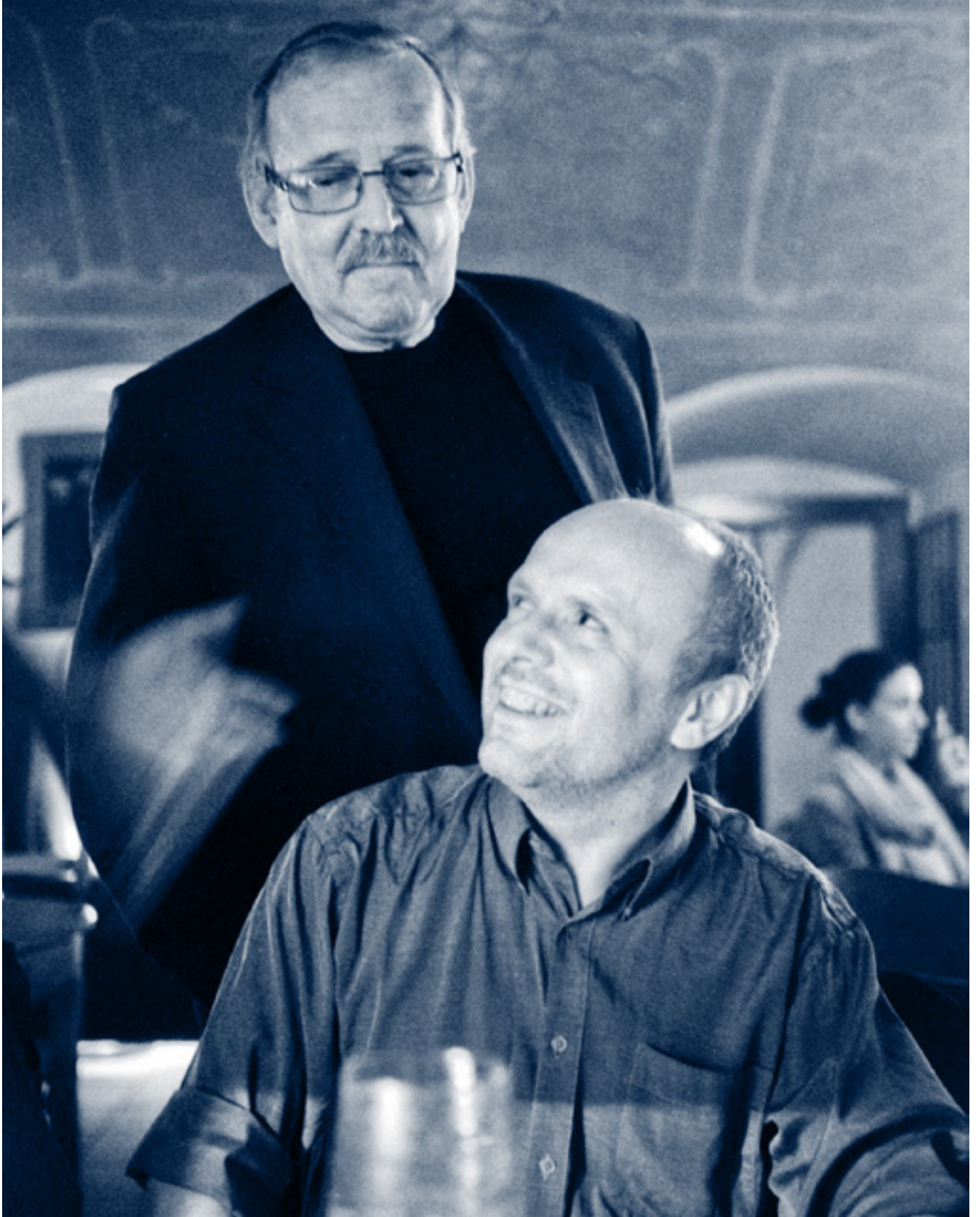
ŽIVOUČÍ POKLAD ANDREJI KROBOVI

režiséru, scenáristovi, producentovi a především zakladateli a vedoucímu Divadla Na tahu, jež v roce 1975 uvedlo v hospodském divadelním sále v Horních Počernicích legendární premiéru Havlovy Žebrácké opery a jež se od té doby soustředí na uvádění Havlových her a jemu blízké absurdní dramate. Na konci osmdesátých let se podílel na vzniku a činnosti samizdatového Originálního Videojournalu, nezávislého filmového zpravodajského magazínu. V té době se svými disidentskými přáteli a jedinou videokamerou natočil a poprvé v ČSSR uvedl Havlovo Pokoušení. Od roku 1991 pokračoval v inscenování her Václava Havla v Divadle Na zábradlí, kde Divadlo Na tahu téměř sedm let pravidelně hostovalo. Tam také uvedl v českých premiérách Havlovy hry Horský hotel a Spiklenci. Svou náklonnost k absurdnímu divadlu prokazoval a nadále prokazuje inscenacemi her Samuela Becketta, Eugene Ionesca, A.P. Čechova a současných autorů René Levinského a Vlasty Třešňáka. Jako host režíroval v řadě českých divadlech a souborech, mj. legendární Plácačku s – tehdy – královéhradeckými – Nejhodnějšími medvídky. Ve své produkční a režijní činnosti nyní pokračuje v prostorách studia Paměť v Praze 1 a na festivalu Zahradní slavnost pořádaném každoročně v létě na zahradě u jeho chalupy ve východočeském Hrádečku nedaleko Trutnova.

Andreje Kroba si vážíme především jako umělecky i lidsky integrální osobnosti, jež divadlo vnímá a chápe jako občanský postoj a dialog se společností, čímž vytvořil etický a morální kodex, jímž je a bude poměřován každý umělecký – nejen divadelní – čin u nás. Navíc je s ním sranda a máme jej rádi.

Letos na festivalu ...příští vlna/next wave... uvedl v předpremiéře ve svém Studiu Paměť novou hru René Levinského Skif, jednoaktovku z prostředí běloruského disentu. ●

LAUDATIO RENÉ LEVÍNSKÉHO

Andrej Krob se narodil 14. dubna 1938 v Chebu v rodině stavebního inženýra Jeronýma Kroba, volyňského Čecha narozeného ve městě Dubno. Matka Ludmila Michajlovna, Ruska, se narodila v obci Alexandrovo pod Moskvou. Do Čech emigrovala se svým otcem po říjnové revoluci. Střídavě učila ruštinu a byla v domácnosti.

Krátce po Andrejově narození odchází rodina do Prahy, kde je Andrej v pravoslavném katedrálním chrámu sv. Cyrila a Metoděje v Resslově ulici pokřtěn ThDr. Vladimírem Petřekem, hrdinou českého protinacistického odboje, mužem, který skrýval parašutisty působící na území protektorátu v rámci operace Anthropoid. Symbolické setkání s Petřekem jako by předznamenalo další setkání v Andrejově životě, často náhodná setkání, setkání, která jeho život ovlivnila podstatněji nežli cokoliv jiného.

Po vyučení v Transportě Chrudim Andrej nastupuje na vojnu, kde dochází k dalšímu z těchto osudových setkání, sám Andrej o něm mluví takto: „Branci na nádraží se zvesela hrnuli do vlaku směr České Budějovice, na perónu známí a přátelé, stojím u okýnka, když uvidím vlevo ode mě krasavici, blondýnu, nádhernou ženskou. Zahleděl jsem se na ni a pak jsem si řekl, že bych se také mohl podívat, ke komu patří. Švenknul jsem pohledem k vedlejšímu okýnku a tam stál takový tloušťáček, prostě nic moc, avšak s onou dámou velice komunikoval. Dámou byla Olga Havlová a tím medvídkem u okna Václav Havel.“ Po návratu z vojny Andrej zakotví v Divadle Na zábradlí, kde pracuje jako kulisák, později jevištní mistr. Setkává se zde s režisérem Janem Grossmanem a scénografem Liborem Fárou.

Jeho první samostatnou režii je v roce 1967 „Král Ubu“ se souborem Střední zemědělské školy v Březnici. Inscenace projde sítím amatérských přehlídek až na Jiráskův Hronov, kde obdrží cenu za nejlepší výpravu. Dodnes Andrej téměř všechny své inscenace do Březnice přiváží a jeho bývalí herci sedí mezi diváky.

I po sovětské okupaci působí jako kulisák, s cirkusem Alfréd dokonce cestuje po západní Evropě. Někdy v létě 1974 se mu na Hrádečku dostane do ruky Havlova „Zahradní slavnost“ a on se jí, vlastními slovy „s jistou dávkou furiantství“ rozhodne inscenovat. Což je počátek největšího divadelního projektu nezávislé kultury sedmdesátých a osmdesátých let. Andrej hru se svými přáteli, vesměs dalšími kulisáky, premiérově uvede 1. listopadu 1975 v sálu hospody U Čelikovských v Horních Počernicích. Představení navštíví tři sta diváků, mimo autora a jeho ženy též Josef Topol, Pavel Landovský, Jan Tříska, Ivan Klíma, Jiří Dienstbier, Klement Lukeš nebo Jan Gossman. Akce podobného rozsahu se v rámci druhé kultury již nikdy nebude opakovat. Režim reaguje pomalu, podle všech indicií je Státní bezpečnost akcí zcela zaskočena, výsledky začínají až za několik dní. Andrej k tomu říká „Pár dní byl klid. Před výročí říjnové revoluce mě sebrali a začaly výsledky. Při tom jsem zjistil, že byli naprosto zmateni a nevěděli, co se děje. Fízlové v Počernicích snad ani nebyli. Jednak jsme to dobře utajili a za druhé oni z téhle strany vůbec nečekali útok: od dělníků, kulisáků.“

Andrej za inscenaci platí ztrátou zaměstnání, až do roku 1989 bude pracovat jako montér v podniku Kovotěs. Přesto s inscenováním Havlových her nepřestává, na Hrádečku uvádí „Audienci“, v roce 1988 natáčí „Pokoušení“ jako videoinscenaci. V roce 1987 namlouvá znělku a točí reportáže pro nulté číslo Originálního videojournalu, se kterým pak spolupracuje po celou dobu jeho existence.

V devadesátých letech Andrej pilně uvádí další Havlovy hry, zejména ty divadelní obcí opomíjené. V československé premiéře uvádí „Horský hotel“ i „Spiklence“, obě inscenace připraví opět mimo oficiální divadelní struktury, pouze se svými přáteli z Divadla Na tahu. Odborná veřejnost jeho in-

terpretace Havlových her přijímá velmi kladně, Andrej se pomalu stává nejrespektovanějším Havlovým režisérem, jeho režijní rukopis se dle teoretiků divadla vyznačuje až téměř pietní pokorou k textu. Je paradoxem, že tuto svou reputaci získává právě v době, kdy inscenuje Spiklence, v nichž zcela vynechá jedno ze čtyř dějství, aniž by si toho odborná kritika či autor všimli.

Mohu-li být v části tohoto krátkého Andrejova medailonku osobní, pak i mé setkání s ním proběhlo v řádu jeho náhodných setkání v mimodivadelním prostoru. Setkáváme se 8. června 1991 v Karlových Varech na svatbě Zlatky Zemkové a Martina Klepala. Na svatbě vystupují v roli ženichova svědka, ve stejné roli, v jaké 15. července 1967 vystupoval Andrej na svatbě nynějšího ženichova otce, výpravčího železniční stanice Bečov nad Teplou, jinak též legendárního kulisáka a herce Divadla Na zábradlí, Láďíka Klepala. Hned v den našeho setkání zakládáme s Andrejem dvoučlenou sekту Svědci Klepalovi, jejíž hlavní náplní je čekání na třetího, dalšího svědka Klepalova. Osud sekty tak vkládáme do rukou Martinova syna, Kašpara Klepala.

Koncem devadesátých let píše svou hru inspirovanou životem Láďíka Klepala „Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou“. Poté, co ji všichni mnou oslovení režiséři odmítnou a v soutěži o Cenu Alfréda Radoka zcela propadne, se obracím na Andreje s prosbou, aby hru inscenoval on. Z přátelství k Láďíkovi a ze soucitu ke mně. Po delším váhání Andrej mé prosbě vyhověl a hru nastuduje společně Divadlo Na tahu a Nejhodnější medvídci. Andrejova divadelní práce mimo oficiální divadelní struktury tak pokračuje. Na premiéru inscenace do Akropole přijde čtyři sta lidí a inscenace se dočká téměř šedesátí repríz. Po roce 2000 pak Andrej nastuduje další čtyři mé texty.

Mimo to Andrej pokračuje střídavě v práci se svým Divadlem Na tahu a v různých městských divadlech. V televizi se věnuje dokumentární tvorbě, připravuje seriál o samizdatu, točí portrét Ivana Martina Jirouse a i v další své práci se věnuje zejména tvůrčím osobnostem druhé kultury. V Klicperově divadle pak uvede dle mého názoru nejzdařilejší českou inscenaci poslední Havlovy hry „Odcházení“. Dalším předělem v Andrejově práci je rok 2011, kdy Divadlo Na tahu získává po 36 letech svou první stálou scénu – Studio Paměť v Soukenické ulici 29 v Praze.

Andrej Krob postuloval inscenační tradici her Václava Havla, byl to on, kdo umělecky obhájil jeho způsob divadelního myšlení v době, kdy zastával prezidentskou funkci v České republice. Tento přínos Andreje Kroba však z mého pohledu vysoce převyšuje přínos jiný, kterým je pro mne étos onoho prvního představení Divadla Na tahu 1. listopadu 1975. A samozřejmě též další Andrejovy divadelní projekty v rámci druhé kultury. Byl to Andrej, kdo nám ostatním ukázal, že divadelní práce mimo oficiální struktury je možná, že divadlo je demokratické prostředí, v němž vždy prvotně záleží na pronikavosti sdělení a ne na tom, kdo toto sdělení přináší, zda-li kulisák, či školený herec. Příběh Andreje Kroba i jeho Divadla Na tahu zůstává inspirativní i v roce 2013 a to i mimo území České republiky. Kdykoliv se například běloruské Svobodné divadlo (v roce 2007 obdrželo v řecké Soluni v rámci předávání jednoho z nejprestižnějších kontinentálních ocenění – Divadelné ceny Evropy – čestné uznání) zastaví na hostování v Čechách, vede první cesta jeho představitelů Nikolaje Chalezina a Natalie Kaliady za Andrejem, ať už na Vinohrady nebo na Hrádeček.

Tento medailon si dovoluji uzavřít následujícím přirovnáním: Tak jako byl nejvyšším kazatelem hudebního undergroundu Ivan Martin Jirous, přičemž Mejla Hlavsa s Pavlem Zajíčkem byli jeho apoštoly, za nejvýznamějšího představitele divadla v rámci druhé kultury nelze považovat nikoho jiného než Andreje Kroba.

TULIPÁN ZA POKOUŠENÍ

ROZHOVOR S ANDREJEM KROBEM

Do Studia Paměť se vchází přes malou pavlač. Na balkóně jakási žena větší prádlo a po chvíli mi ústřety kráčí odemknout vizuálně i hlasově nepřehlédnutelná osoba Andreje Kroba. Zakladatel, kmenový režisér a hlava Divadla Na tahu se během povídání občas zasní a očima jakoby těká po obrazech dávné i nedávné minulosti.

Je den před večerem scénických čtení. Ztichlé foyer Studia Paměť dostává svému jménu. Stěny jsou plné starých programů, obrazů a především fotografií z víc jak třicetileté historie Divadla Na tahu. Andrej Krob je zvětšen na mnoha z nich. Ne však tolik, jako nejhranější dramatik tohoto divadelního uskupení – Václav Havel.

Jaké byly okolnosti vzniku hry *Skif*?

Původně jsme měli Levínskému *Skif* premiérovat 29. září, ale vznikl tady takový podnět, jestli bychom k tomu nepřidali představení Ondřeje Elbela *Julek*. To je taky aktovka a je to příběh o šumperském disidentovi. Tak jsme se rozhodli, že budeme pokračovat v inscenovaném čtení, aby se to vyrovnalo. Protože oni budou číst, tak je blbý, aby my jsme se tam pletli s nějakou premiérou.

Skif napsal René Levínský. Ten má dlouhodobé styky s běloruskými disidenty. A vlastně návazně na to, byl Václav Havel velkým příznivcem běloruské Charty 97. Mimo jiné taky byla před několika lety byla na Hrádečku celá ekypa Bělorusů – Svobodny Těatr včetně Andreje Sannikova. René je velmi iniciativní v těchhle věcech a dokonce zorganizoval a zařídil to, že jsme asi před čtyřmi nebo pěti lety jako Divadlo Na tahu navštívili Minsk a v rámci bytového divadla odehráli Havlovu aktovku, Vaňkovku *Protest*, vůbec nejlepší ta aktovku z těch jeho tří.

O Andreji Sannikovovi víme, že kandidoval na prezidenta. Byl tam v návaznosti na to určitý demonstrace, bouře a on nakonec skončil na několik měsíců v běloruském vězení.

Takže se to takhle propojilo – René jakožto osobní přítelem těch Bělorusů a Václav Havel jako obhájce lidských práv, který se snažil taky angažovat do jejich snah. To jsou dva důvody, proč najednou vznikla hra z prostředí běloruských disidentů a myslím, že je inspirovaná právě tou momentální situací, kdy nakonec Andreje Sannikova pustili a on emigroval do Londýna. Teď žije v Londýně a jeho žena s dítětem žijou v Minsku.

Ta hra je v podstatě o situaci mezi mužem a ženou takhle v rozdělených z těch důvodů, jaký asi nemá smysl vysvětlovat.

Není to poprvé, co spolupracujete s René Levínským. Co Divadlo Na tahu poutá k tomuto dramatikovi?

On je takovým velkým příznivcem svérázného divadelnění. Kdysi napsal, a to už je taky asi patnáct let, hru *Ještě žiju s věšákem plácačkou a čepicí*. A nějakým způsobem samozřejmě oslovoval různé režiséry. Byl mezi nimi i Pitínský, pokud si dobře pamatuju. Z nějakých důvodů to potom nějak zbylo na mně.

Divadlo Na tahu pak v součinnosti s hradeckými Nejhodnějšími medvídky uvedlo, dneska už se dá říct, světovou premiéru jeho Reného hry. Inscenace byla velmi povedená, řekl bych. Většina toho hereckého obsazení byla medvídkovská, hradecká, a z Divadla Na tahu jsem tam byl já a ještě asi dva nebo tři herci. Inscenace pak získávala cenu za cenu a na-

víc inspirovalo profesionální divadla k tomu, že se ji rozhodli taky inscenovat.

Já jsem potom po třech letech s profesionálními herci tuhle hru inscenoval v Karlových Varech s Františkem Olšovským a s Karlem Besedou. To byli lidi z karlovarského činoherního souboru, který byl administrativně rozpuštěn. Někteří lidé z toho souboru se mnou spolupracují dodnes. Například v roce 2005 jsme si připomínali *Žebráckou operu* – inscenaci z Počernic ze sedmdesátého pátého – právě tam bylo asi pět karlovaráků a byli všichni velmi skvělí. Došlo k takový symbióze toho našeho neherectví s tím jejich herctvím, oni se museli přizpůsobovat nám.

Původní premiéru *Skifu* jste stanovili nedlouho po 17. konferenci Forum 2000. Byla v tom nějaká spojitost?

Nebyla. Já si tak víceméně jedu po vlastní linii. Nepřidávám se k žádným jiným hnutím. I ta moje spolupráce s Knihovnou Václava Havla se nerozjela tak, jak si obě strany kdysi představovaly. Já si v podstatě celý život dělám co chci. Myslím, že je docela rozumný a čas od času to bylo docela i smysluplný a potřebný.

Takže já se k nim nějak nepřipojuju, i když to ctím, že se scházejí a že moudře přemýšlejí o budoucnosti světa.

Dalo by se říct, že vaše režijní tvorba šla cestou disentu a absurdního divadla. Jak vnímáte tohle propojení?

Třeba ten český disent vznikl v roce šedesát osm, šedesát devět, první obrovský procesy v první řadě s komunisty reformátory a tak dále. A potom samozřejmě přišla důležitá věc – a to byl Havlův dopis Husákovi. S Václavem jsme svým způsobem žili vedle sebe na Hrádečku a pracovali jsme spolu na Zábradlí.

Srali mě ty bolševici. Viděl jsem, že slušní lidi choděj do kriminálu, že spousta talentovanejších lidí nemůže dělat to, co by dělat měli a seděj někde v kotelně. Každý národ má prostě nějakou špičku a ta byla umlčena. Špičkovali tady úplně jiní lidé.

Já se za disidenta nepovažuji dodnes, ale pomalinku jsem se do toho dostával díky tomu, že s Václavem jsme se jako znali odjakživa a přátelili jsme spolu. Já jsem byl původně kulisák, jevištní mistr na Zábradlí, Vašek byl dramaturg. Na Zábradlí se hrály jeho hry. Klíčová pro mě byla Havlova adaptace *Žebrácké opery*. Původně ji měl hrát Činoherní klub a dokonce si ji objednal u Havla ještě v někdy v roce šedesát osm. Ale doba pak pokročila a už divadla neměly odvahu plno inscenací hrát.

Nikdo nic nezakázal, ale prostě se vědělo, že když se někdo do něčeho takového pustí, tak mu to neprojde, žejo.

Švorcová sice tvrdila, že jenom divadla se rozhodly, že Havla hrát nebudou, že se jim nelíbí. Tak to sem si zařval, když sem to slyšel. Ale to je jedno.

Pravda je ta, že někdy v osmdesátém pátém roce jsem se začal zabývat opoziční dokumentaristikou a že jsem nějakým způsobem spoluzaložil Originální videojournal. No a takhle já sem se pomalu dostal do toho disidentského prostředí a stal jsem se vlastně disidentem proti své vůli. Nevím.

Chartu jsem samozřejmě podepsal okamžitě. V sedmdesátém roce za mnou přišel Václav, to už bylo rok po Počernicích, a říká: „Přečti si to.“ Já sem si to přečetl a říkal sem: „No, z toho bude pěkný průser.“ Vzal jsem pero a podepsal

Václav Havel a Andrej Krob,
Hrádeček 1978 SNÍMEK:
BOHDAN HOLOMÍČEK

sem. Takže to byl další krok. No, ale nechci se vůbec srovnávat k takovým veličinám disidentským, který měli svoje pevný přesvědčení, měli nějakou vizi, byli velmi znalí. Ale zase mám dobrý pocit, když člověk hodnotí v sedmdesátí šesti letech svůj život, že mám takový určitý okamžiky, kdy jsem snad tomu národu byl užitečným, aniž bych o tom moc přemýšlel.

Vaše divadlo je nejvíce proslulé právě inscenováním her Václava Havla. Letos se objevila nová nastudování Žebrácké opery a Zahradní slavnosti. Za několik dní bude v rámci festivalu uvedeno Antiwords od Spitfire Company na motivy Audience. Jak se dnes díváte na inscenování a divácké přijetí Havlových her?

Já vnímám sílu Havlových her právě v té literatuře, v tom jak je tam zacházeno se slovem, v tom jak slova a věty směřují k nějakému cíli a přitom v každém okamžiku něco popisují. Někdy něco obecného, někdy něco konkrétního.

Tyhle věci mají trvalou platnost, to že si někdo myslí, že to nebude a ono to bude. Prostě si myslím, že když je text takto skvěle připraven pro inscenování, protože ho psal člověk, kterej kulisařil, svítil, čili je spjatý s divadlem, tak do něj není třeba zasahovat. U Havla je to skutečně do detailu všechno promyšleno: rytmus, způsob řeči, spisovnost a všechny ty věci mají svůj smysl. Každá postava má své pověření. Jakékoli pokus to nějak ozvláštnit, vysvětlit, vstup postmodernistické režisérské představy tu hru bortí. Vlastně ji destrukuje. Otázka je jenom ta, jestli destrukce a její výsledek jsou srovnatelné a nebo ještě lepší, než ta původní předloha.

Zdá se mi, že u Špinarovy *Žebrácké opery* v Hradci to ani není taková destrukce, že je to velmi kreativní, velmi nápadité a řekl bych Havlovské představení. Havel by z toho určitě měl radost. Ten princip není rozbít. Když jsou tam nějaké významově silné akcentované věty, tak oni vystoupí z té hry a řeknou to akcentovaně tak, aby to všichni ty lidi slyšeli.

Takže hra zůstává i tímhle tím způsobem nějak angažovaná. Co se týče *Zahradní slavnosti*, tak to je absolutní destrukce. Podle mého názoru se ten výsledek nedá vůbec srovnávat s tím textem a s tím Havlovým záměrem, prostě jsem to nepřijal.

Je dobrý, že je Havel jako dramatik pořád tématem, že se o něj pořád pokoušejí, protože mně osobně záleží na tom, aby se Havel hrál jakkoli, kdekoli. Ať už tak, jak ho hrajeme my, s tou úctou k textu a s tou poplatností autorem, anebo ať se

experimentuje – tak, jako to udělal Pařízek. Jenom se to podle mého názoru někdy může nepovést a já osobně si myslím, že *Zahradní slavnost* v Národním divadle je nepovedená.

Já se na ni asi ještě jednou budu muset podívat. Přece jen, šel jsem na ni s takovými předpoklady, že bych potřeboval asi nějakou objektivnější situaci, kde bych objevil to, co jsem neobjevil. Já se dokonce za to stydím, že jsem to neobjevil, když všichni to objevili a všem se to líbí.

Doufám, že to Zeman nestáhne z repertoáru. A samozřejmě se těším na to, že se objeví další pokusy. Teď například s tou *Audienci*, to bude určitě zajímavý. My *Audienci* hrajeme už pár let a máme ji taky jaksi pojatou jinak, stejně tak *Protest*. V podstatě je to o tom, že my se nevysmíváme těm sládkům a nebo Staňkovi.

Dokonce jsem byl jednou obviněn jedním předním undergroundovým člověkem, kterého mám jinak rád a vážím si ho, že oproti tomu hrdinskému, statečnému a čistému Vaňkovi straním tomu pobudovi Sládkovi. On je odborník. On je dobrý přes pivo, sice krade, sice žije ten svůj občanský život... A co? Vždyť to je taky člověk, kterej má nějaký druh svědomí. On ví, že to praskání, které na něm ty jeho kamarádi chtějí, je nečistý. On se s tím prostě jenom blbě vyrovnává. To je potřeba přijmout s úctou. Je to tragikomická postava, ne komická. Vašek vždycky zdůrazňoval, aspoň při našich rozhovorech, že se všemi svými figurami sympatizuje, že všem svým figurám rozumí a nechce jim ubližovat.

My to taky děláme jinak, než že si Landovské sedne k pivu a tam má text před sebou, protože se ho nebyl schopnej naučit (jinak hodnej chlapec, kamarád, žejo). To představení, když si ho pustíte, je o hodinu delší, než to naše, ale už je o ničem, už je to o fandovským, a ne o příběhu toho nešťastníka. A k tomu ten Vaňek, kterej má svoje principy, ale drobátko tu a tam by se mu taky líbilo, kdyby byl ve skladu a nemusel by ve studeném sklepě válet sudy, takže to v něm taky bleskne. To jsou věci, které mě ve všech Havlových hrách obrovsky baví a dařilo se mi je objevovat pokaždý znovu a znovu a nově.

Vrátil bych se k Originálnímu videojournalu, jaké byly tehdy reakce? Jak vlastně probíhalo šíření?

Nás to až překvapilo, jakou to mělo odezvu. Já jsem dělal kameru a občas jsem jako redaktor něco přinesl. Vůdčí osobností tam byl Pavel Kačírek, jedinej profík mezi náma. Množilo se to na různých místech.

Spíš byl problém ten, že na vesnici bylo jedno video a všichni se scházeli jednou tejdne na Ramba u toho jednoho zbohatlíka, kterej měl video a tam sedělo padesát, šedesát lidí a koukalo na Ramba.

A to samý se v podstatě ze začátku dělo s těmi našimi Videojournaly. Kopírovalo se to, někam se to posílalo, majitelé prvních kopií to schromažďovali.

Ke mně třeba do bytu pro Videojournaly chodil Petr Lébl, aniž bych tenkrát věděl, že je to Petr Lébl. Byly třeba případy, že člověk seděl v hospodě, bavil se tam nahlas vo Havlovi a ten hostinský přišel a říká: „Já bych pro vás něco měl, když jste takovej náš člověk...“ Teď vytáhl VHSku a říká: „Zejtra vrátit.“ Tak jsem si vzal tu VHSku a na ní nebylo nic slyšet, nic vidět, protože to byla už několikátá kopie. Takže i ten samovolnej způsob rozmnožování tady fungoval. Točili jsme to na tu jedinou kameru a na Havlově videu jsem to pak nastříhal.

Takhle jsem natočil i dvouapůlhodinový Havlovo *Pokoušení*. To je takovej unikát, já tomu říkám, že je to takovej Křížník Potěmkin. Není to úplně němý, je to jako zvukový, ale přijde mi to roztomilý taky tím, že jsme nebyli žádný profíci a na tom obraze je to vidět.

Promítalo se to na jedný z filmových škol v Uherským Hradišti. Myslel jsem, že se lidi seberou a odejdou, ale nesebrali se, neodešli. Bavilo je to. Jednou zazvonil zvonek. Já jsem otevřel a tam stála taková krásná ženská a měla tulipán v ruce.

A říká: „To vám posílají všichni herci za vaše *Pokoušení*.“ A pak se podívala třikrát kolem a rychle zmizela.

Co plánujete dál s Divadlem Na tahu?

Čekání na Godota – jednu z nejkrásnějších her. Beckett je pro mě Shakespeare dvacátého století. Já už ho dělám pět let.

Teď se propracováváme konečně po letech k nějakému tvaru.

My jsme vlastně už byli před nějakými třemi lety poměrně dost daleko, pak ale onemocněl Karel Beseda, kterej tam hraje Pozza a mělo to dlouhého trvání, než se dal dohromady a tam jsme ztratili možná třičtvrtě roku.

No a pak když už zase bylo možné zkoušet, tak si Vladimír a Estragon založili svoje divadlo. A teď, protože jsem tvrdohlavej, tak tu věc chci dojet, i kdyby to trvalo dalších pět let a taky třeba uzavřu svoje divadelní snažení. Teď to zkouším s klukama od Cimrmanů, s Marečkem a s Reidingerem. Je zajímavý, co v nich je ukryto, jak jsou specializovaní na ty Cimrmany. Obzvláště, když jim dáte prostor a řeknete jim: „Běžte jinudy.“ A oni mi to teď vrátí, protože já třetího nastupuju místo Honzy Kašpara do postavy Praotce Čecha v Českým nebi. Takže oni se teď smějou, když mně Svěrák říká: „Andreji, vy těm svejm hercům říkáte, nehrát, nehrát, ale vy hrajete až na půdu.“

Otto Linhart

PROGRAM FESTIVALU

SOBOTA 5. 10.

Studio Hrdinů

DEN NEXT

16:00 Malý sál – Open Stage / Divalo La'My / Vanda Z. Hutařová: Centrifuga Hadr

Autorská hra se zabývá se tématem „útěku“, pojednává o lidech, kteří spěchají, kteří utíkají, aniž by často věděli proč a kam. Ukazuje společnost, která se obává vybočit z již zavedeného systému a tak jen naučeně využívá klasických schémat chování, komunikačních kliše a točí se ve víru stereotypů. **SCÉNÁŘ a REŽIE:** Vanda z. Hutařová, **DRAMATURGIE:** Lenka Smrčková.

17:30 Malý sál – Veronika Dombrovská: Postel Premiéra Jedna herečka – dva projektory

„Připadá mi, že mívám brutální, iracionální pocity zamilovanosti, naprosto neovladatelná euforie, koncentrace na jednoho člověka, trvá to pár dnů a je to jako... extáze, kterou jsem nikdy neměla, ale asi tak bych to k tomu přirovnala. Takový pocit, klasický, jarní, takový pocit, který tě úplně naplní, že asi vlastně ani nepotřebuješ jíst, protože jídlem bys třeba zamazal tu chuť, kterou si představuješ, že ten vzduch všude kolem má.“

KONCEPT a REŽIE: Veronika Dombrovská, **SCÉNOGRAFIE, VIDEO:** Mattěj Frank. **HRAJE:** Anna Zelinková.

18:30 Malý sál – Janka Micenková: NEKROgames

Cynická tragikomedie o lidské samotě a sebedestruktivité, které člověka mohou pohltit a zničit pokud se těmto problémům nedokáže z různých důvodů postavit. Jestli člověk příliš dlouho žije a JE proti své přirozenosti, je zacyklený v jistém status quo a nedokáže nebo nemá sílu změnit to k vyrovnanějšímu postoji, tak se postupně může dostávat do hraničních psychických i fyzických problémů.

SCÉNÁŘ a REŽIE: Janka Micenková, **DRAMATURGIE:** Veronika Musilová a Milan Rezáč, **SCÉNOGRAFIE:** Petra Lebdušková, **KOSTÝMY:** Markéta Šafáriková, **CHOREOGRAFIE:** Petra Pellarová, **LIGHTING DESIGN:** Reiner Nagel. **HRAJÍ:** Martina Balážová, Pavla Drtinová / Tereza Virtová, Pavel Kryl, Ondřej Lemon, Rostislav Trtík.

20:00 Velký sál – Divadlo Gasparego – M. B. Koltés: Boj černocho se psami

Divadelně sugestivní příběh o latentním strachu z jinakosti, který plodí nenávisť, představí slovenský host. Inscenace získala na festivalu Scénická žatva Cenu za Tvorivý čin roku 2012.

REŽIE, SCÉNA a VÝBĚR HUDBY: Ján Mikuš, **PŘEKLAD:** Michaela Jurrovská, úprava a **DRAMATURGIE:** Jana Mikuš Hanzelová, **KOSTÝMY:** Dorota Hajková. **HRAJÍ:** Stanislav Štofčík, Lubomír Raši, Mario Kermiet, Helena Hajková / Zuzana Rohoňová, Ludmila Klimková, Peter Danko.

21:30 Open Air performance před Veletržním palácem – NOT.FOR___: FUNKČNÍ-DYSFUNKČNÍ

Jak poznáte, že něco funguje? Jak poznáte, že něco nefunguje? Co děláte, když něco nefunguje? Opravíte to? Nahradíte to? Zničíte to? Nebo na to jen zapomenete? Co děláte, když něco funguje perfektně? Opravíte to? Nahradíte to? Zničíte to? Nebo na to jen zapomenete?

KONCEPT: Antonín Brinda a Fortuna Hernandez Diaz.

Vytvořeno speciálně pro festival

22:00 Velký sál – Koncert – Nèro Scartch

Projekt stejnojmenného multiinstrumentalisty. Tvorba nemá žánrové hranice, pohybuje se někde v rozmezí tvrdé elektronické hudby s metalovými kytarami, přes ambient až k industriálu.

Vystoupení probíhají s živou kapelou, kterou tvoří Jan Drábek, Jared Ennock a Jan Matějka.

NEDELE 6. 10.

Studio Hrdinů

DEN NEXT-TO-DEATH

17:00 Velký sál – Bílé divadlo – Jan Číhal a Vladimír Machek: Sidonie Nádherná *Pražská premiéra*

Ve světě, kde je individuální prožitek vším, obrací se pozornost k ženě a ženství. Žena je více svázaná s přírodou, a tím větší blízkost k prvopočátku – v jejím lůně přece vzniká život. Žena zdá se být předurčena k tomu, aby muži ukazovala nové cesty a skýtala mu oporu v nejistém světě – její ruce je svěřeno vést muže tam, kde ho chce mít Bůh...

REŽIE: Jan Číhal a kol., **SCÉNÁŘ:** Jan Číhal, Vladimír Machek, **HUDBA:** Jana Sglundová, No Balls Ensemble, Pavel Helebrand. **HRAJÍ:** Šárka Nebojšová, Jana Sglundová, Eva Cyprichová, Jan Číhal, Petr a Luděk Jičínský, Rosťa Holman, Jakub Číhal, Jiří Sekáč, Poldá Kristin, Valter Kotterba.

18:30 Malý sál – Eva Tálská: Hladový ples *Pražská premiéra*
Inscenace se dotýká uzurpace směřující k likvidaci českého a slovenského národa, jeví se jako menší či větší koncentrák bez oplocení, ale žijící ve zvláštní tabuizované izolovanosti uprostřed společnosti.

Scénář je vytvořen z cyklu Potopa Františka Halase včetně vybraných Náčrtů a Záznamů. Dále do skladby scénáře patří Modlitba stará – stará, Modlitba za vodu, Krajina s kyvadly a několik čtyřverší ze sbírky Naděje s bukovými křídly – vše od Jana Skácela. Scénář doplňuje báseň Píseň Josefa Čapka a báseň Tvé srdce Agáto... Charlese Baudelaira. Potápějící dům je inspirován snem Tomáše Janybky, Časový proud vychází ze snu Viktora Černického.

REŽIE a SCÉNOGRAFIE: Eva Tálská, **HUDBA:** skladby Petera Gramaha, **POHYBOVÁ PŘÍPRAVA a BAROKNÍ TANCE:** Sandra Donáci, **VÝROBA:** Antonín Maloň, výtvarná konzultace: Sylva Hanáková. **HRAJÍ:** Monika Matoušková, Táňa Janevová, Veronika Troppová, Růžena Dvořáková, Tomáš Janybka, Viktor Černický, Filip Teller.

20:00 Foyer – Poslední debata z cyklu Možnosti alternativy
Na pranýři bude tentokrát Vladimír Hulec.

21:00 Malý sál – AVA'n'GARDE: Akce K *Premiéra*
Multimediální scénická montáž připomínající pozapomenutou kapitolu historie, kdy českoslovenští vojáci pomáhali do-

hlížet spolu s Poláky, Švýcary a Švédy na dodržování příměří po korejské válce. Autentické vzpomínky členů Dozorčí komise neutrálních států z let 1953–1956 spojené zakomponované do zvukové ambientní koláže spojující elektronickou hudbu s akustickými nástroji a s terénními nahrávkami z Koreje doplňují filmy pořízené samotnými účastníky.

NÁMĚT, SCÉNÁŘ a REŽIE: Alex Švamberg, video: Sonja Jurčáková. **HUDBA:** Jana Kneschke – *elektrické housle*, Hamply, Alexandra Nikličková – akordeon, klávesy, xylofon, Vladimír Štastka – baskytary, Alex Švamberg – elektronika, samплы, syntezátory, perkuse, hlas, Andrea Švambergová – hlas.

22:30 Velký sál – Koncert DekadentFabrik
Duchovně se hudba DekadentFabrik vrací k divokému a trochu psychedelickému jazzu starých zakouřených klubů. Jejich živé koncerty bývají často přirovnávány k prožitku po požití tvrdých drog, ale bez následných abstinčních příznaků. **VIDEOPROJEKCE:** Ondřej Tuček. **HUDBA:** David Cajthaml – *el. ky-tara, sampler, автор hudebních podkladů*, Dj Satan (Otto M. Urban) – *sampler*, Mikoláš Chadima – *saxofony*, Ivan Bierhanzl – *el. kontrabas a baskytara*.

ČTVRTEK 10. 10.

NoD/Roxy

20:00 Spitfire Company & Sivan Eldar: Antiwords
Ovlivněno dílem Václava Havla především jeho hrou Audience a jejím legendárním zpracováním režiséra Menzela, který do role sládka obsadil Landovského, jenž během hraní vypil přibližně devět osmistupňových piv. Podaří se Miřence Čechové a Jindřišce Křivánkové překonat tento výkon? Podaří se jim dosáhnout hraničního stavu, který odkazuje na havlovský motiv odcizení a hrabalovskou poetiku samoty. V hlavní roli spolu s aktérkami inscenace i velké hlavy od sochařky Pauliny Skavové a hudba Sivan Eldar speciálně složená pro tuto událost.

KONCEPT: Miřenka Čechová, Petr Boháč **REŽIE:** Petr Boháč, **HUDBA:** Sivan Eldar **LIGHT DESIGN:** Martin Špetlík, Robert Janč **MASKY:** Paulina Skavova.

JAK JSME SE MĚLI VČERA?

NAKRMIT PSA HRSTÍ HŘEBÍKŮ

Vladimír 518 se v komponovaném pásmu *Můj pes má hlad* ponořil do vlastní tvorby jako dlaň do srsti mastifa. Spolu s Davidem Urbíkem v hodinovém pásmu představili průřez staršími texty ve formálně strohém výstupu.

Interpret vplul na scénu s výstražným trojúhelníkem na zádech, který zářil rozjuchanou barevností diskoték sedmdesátých let. Symbolická „stopka“ měla být signálem pro vnější svět, aby se zastavil, zarazil v diváckém očekávání. Naopak poroučel vnitřním, aby se svíjely na obskurním parketu jako psi na tripu ve video smyčkách připomínající nějaké drogové delirium. Projekce posazená za Vladimíra 518 se freneticky zmítala jako flákota masa v psí tlamě a v mnohém ducha psychedelických vidin vyvolávala. Pokud ale zveřejňovaly něco z vlastního niterného života Vladimíra 518, prozradily o něm spoustu tajemství.

Pokud má rád japonské anime nebo ne, je to zřejmě podružné. Přesto však nejvýraznějším momentem celé produkce patřilo zvukové aranžmá skladby právě ve chvíli, kdy byla na projekci použita zásadní díla tohoto žánru – revoluční celovečerní Akira a postapokalyptický seriál (později filmová série) čerpající z biblických motivů Evangelion.

Projekce obecně se zvukovým designem patřily k dominujícím součástem performance. Ani ne tak hlas autora textů a už vůbec nepochopitelné, manýristické a naivně vážné pohybové vložky dvojice tanečnic (Jana Vrána a Palo Kršiak). Klíčem k obhajobě jejich existence na jevišti bylo opět video. Při prvním výstupu, v němž Krašiak ověšený ocelovými tyčemi náměsíčně a velmi pomalu přišel do středu jeviště, působil jako dítě, které se ztratilo ve výstupu na – byť elektro – vánoční besídce. V kombinaci s pulsujícími kruhy na projekci však připomínala jeho napjatá silueta s třecími paprsky princip digramu optimálních proporcí lidského těla od Leonarda

Vladimír 518 a David Vrbík: Můj pes má hlad

FOTO: JIŘÍŠ / WWW.J5.CZ

Petr Krusha: 2A2V n.11

FOTO: JIŘÍŠ / WWW.J5.CZ

Da Vicniho. S každou přibývajícím choreografií, která nebyla zkombinovaná s širokým rejstříkem formálních hrátek se světlem, se pohyby jevíly úpěnlivě. Čím více „angažovaně“ se prezentovaly, tím také úsměvněji působily.

Tudíž když má pes hlad, stačí jej nakrmit. Když si rád pochutná, potřebuje k tomu spoustu okázalých efektů. Pokud chce být přejídán, dýmstroj je vždy na blízku.

TV SKY

Se zcela odlišnou produkcí v rámci multimediálního večera vystoupil ve své solo-performanci Anna 2V2A n11 Petr „Krusha“ Krušelnický.

Líbivé melodické plochy a v mnohém konformitu předešlého projektu zaměnil za surový koncept, který dopracoval až s brutální důsledností. Anna – může znamenat dávnou vzpomínku nebo zkrátka analogový signál a 2V2A poté šifru, anagram či dva zvukové a video vstupy. Na obrovském jevišti spolu hráli sám Krusha, čtyři televize a monstrózní zadní projekce.

Zmateně pobíhal. Polidšťoval tím sice brilantní, ale chladně matematický technologický mejdan. Krusha očistil elektronický zvuk o nánosy melodie. Ač je postup, který používá prozkoumaný, mnohokrát recyklovaný, sám pro-

rocky vytvoří hudbu, na kterou budou v pomatení mysli tančit stroje, až vyhledá lidstvo. Sama dokonalost s jakou hnete a zase rozbíjí světy svojí symfonie je o to komplexnější, protože jeho důležitým herním principem přese všechnu elektronickou metodiku zůstává improvizace a náhoda.

Nic není v performanci nepatřičné a neopodstatněné. Každá drobnost, které se zjeví v prostoru mezi televizemi má deklarovanou autonomii i jasné, rovné místo mezi všemi dalšími artefakty. Krusha nepracuje s pořadníkem, vyzobává dle aktuální potřeby. Masivní větrák, rozškubaný molitan i plyšáci mohou jít do pozadí, protože najednou je třeba si kleknout na forbinu, případně poskakovat po povýšené plošině v zadním prospektu. Je jako nějaký bůh v procesu. Učí se za chodu, prozkoumává chování svých svěřenců. Neplánuje žádný krok ani akci v prostoru. Plány za ním přichází samy.

Nakolik byla performance nekompromisní svou formou, dokládá, že oproti minulému vystoupení nezůstala do konce ani polovina publika. Výjimečný počín, další ze série Krushových experimentů se zdroji video i audio signálů má jeden zásadní předpoklad, a proto působí přirozeně i s umělými prostředky jako deformace ryze umělých, technologických prostředků.

Martin Macháček

Festival pořádá o. s. Příští vlna a HAPPY END Production za podpory Ministerstva kultury ČR a Hlavního města Prahy.

Ředitel festivalu → MgA Jakub Matějka / **Kurátoři festivalu** → Lenka Dombrovská a Vladimír Hulec /

Šéfredaktorka Tsunami → Lenka Dombrovská / **Grafika festivalových materiálů** → Studio Designiq /

Produkce → Kryštof Míšek, Jan Chudomel / **PR** → Helena Nobile

MÍSTA KONÁNÍ:

Praha → **Alfred ve dvoře** – Františka Křížka 36, Praha 7 / **Divadlo Kámen** – Nekvasilova 2, Praha 8 / **Rock Café** – Národní 20, Praha 1 / **Roxy/NoD** – Dlouhá 33, Praha 1 / **Studio Hrdinů (Veletržní palác)** – Dukelských hrdinů 47, Praha 7 / **Studio Paměť** – Soukenická 29, Praha 1 / **Trafo Galerie – Puppenklinik** – Kurta Konráda 1, Praha 9

Pardubice → **Automatické mlýny Josefa Gočára** – Mezi mosty 436, Pardubice

CENY VSTUPENEK:

100–250 Kč

CENY PERMANENTEK:

250–960 Kč

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK:

smsticket.cz a ticketportal.cz

INFORMACE:

www.nextwave.cz, info@nextwave.cz

DĚKUJEME

kulturissimo.cz

kult.

TANEČNÍ ZÓNA

i-divadlo.cz

GOOUT
KULTURNÍ AKCE JASNĚ A PŘEDNĚ

CityBee

PRAŽSKÁ SCÉNA

divadlo.cz

